

Довідки про діячів, чиїми іменами названі вулиці у Лубнах.

Ці вулиці будуть перейменовані.

Ватутіна. Микола Ватутін - російський комуністичний військовий діяч. У 1920 році вступив до Червоної армії. Член ВКП(б) з 1921 р. З 1922 р. командир взводу, потім на командних і штабних посадах. Служив заступником начальника і начальником штабу Київського військового округу. У 1920-21 роках Ватутін придушував український визвольний рух за незалежність України, воював проти загонів Армії Української Народної Республіки на Полтавщині. У 1939 році брав участь у операції СРСР із вторгнення до Польщі, за що отримав Орден Леніна. З 1940 р. начальник Оперативного управління та заступник начальника Генштабу РСЧА. Під час 2 світової війни начальник штабу Північно-Західного фронту, заступник начальника Генштабу. З 1942 р. – командувач військами Воронежського, Південно-Західного і 1-го Українського фронтів. Під час 2 світової війни використовував солдат української національності як гарматне м'ясо; згідно з дослідженнями доктора історичних наук Володимира Сергійчука, Ватутін «кидав сотні людей беззбройними під німецькі танки, особливо на території України. І тільки завдяки гарматному м'ясу такі генерали як Ватутін вигравали битви». Зокрема, під час форсування Дніпра і штурм німецьких фортифікацій на Букринському плацдармі (біля Києва). Комуністичне «геніальне» командування тоді вирішило завалити німців трупами українців. Тільки на одному цьому плацдармі поклав у землю десятки тисяч українців. Жахливим злочином проти українського народу Ватутіна та інших командирів Червоної армії є те, що на «звільненій» від німців лівобережній Україні командири частин хапали всіх дітей 16-18 років і без зброї, навіть без військової форми погнали їх форсувати Дніпро на німецькі кулемети. Німецькі кулеметники весь час розстрілювали неозброєних людей в цивільному, але на місце одних вбитих, йшли шеренги нових. Письменник Віктор Астаф'єв, який брав участь у форсуванні Дніпра, згадує: «Двадцять п'ять тисяч воїнів входить у воду, а виходить на тому березі три тисячі, максимум п'ять. Через п'ять-шість днів усе це спливає. Уявляєте?». У повісті «Батальйон не обмундированих» Дмитро Міщенко зазначає: «Цілий батальйон щойно мобілізованих українських чоловіків восени 1943 року, не обмундированих і неозброєних, кинули на форсування Дніпра й втопили всіх до одного». Вояки у цивільному йшли, як на ешафот. Попереду –ріка, німецькі кулемети, бомби, а позаду –«заградотряди» автоматників-енкаведистів. 29 лютого 1944 року отримав кульове поранення від воїнів УПА і через невдале лікування помер.

Гагаріна. Юрій Гагарін - російський радянський космонавт, уродженець Росії. Ніяк не пов'язаний з історією громади. На Полтавщині налічується 293 топоніми, названих ім'ям Гагаріна і жодного на честь українських космонавтів. Топоніми на честь Юрія Гагаріна були елементом комуністичної наочної агітації та пропаганди, яка втратила своє значення після здобуття Україною незалежності. Доречно увічнювати пам'ять українців, які зробили великий внесок у освоєння людством космосу.

Гвардійська. Назва, що широко використовувалася у населених пунктах СРСР та сучасної Росії. Радянська назва, що апелює до комуністичного міфу так званої «Великої Вітчизняної війни». 21.05.1942 року Указом Президії ВР СРСР були повернуті гвардійські звання, які присвоювались з'єднанням Червоної Армії і ВМФ. А за кілька тижнів нарком ВМФ СРСР адмірал М.Кузнецов затвердив й опис гвардійської стрічки: «шовкова репсова муарова стрічка жовтогарячого кольору з нанесеними на неї трьома подовжніми чорними смужками». Тобто стилістично була схожа на георгіївську. Отже, сталінський режим негласно апелював до військового спадку Російської імперії. Зараз цей спадок активно експлуатується путінським режимом у війні проти України.

Глінки. Михайло Іванович Глінка (20 травня 1804—1857) — російський композитор, засновник російської класичної музики. Народився у селі Новоспаське Смоленської губернії. Ніяк не пов'язаний з історією громади. Автор опери «Жизнь за царя», яка зміцнювала мистецькі підмурівки російського царату та утверджувала міф про Івана Сусаніна - московського учасника війни Речі Посполитої проти Московського царства на початку XVII століття. Легенду про Сусаніна як, начебто, героя спростовано у наукових колах. Доречно увічнювати пам'ять українських музикантів та композиторів.

Горького. Максим Горький (Пешков Олексій Максимович) - російський, радянський «пролетарський» письменник, драматург та публіцист; член РСДРП (б), один із провідних

ідеологів комуністичного тоталітарного режиму. Він був засновником унітарного, псевдохудожнього напрямку і методу соціалістичного реалізму в літературі, який насильно нав'язувався владою і сприяв закріпленню ідеології комуністичного тоталітаризму в СРСР. У 1934–1936 роках — голова Спілки письменників СРСР, тобто став першим очільником духовної в'язниці-резервації для творчої еліти, яка повинна була під контролем влади «правильно» вихвалити злочинний режим. Всі інші творчі об'єднання письменників і поетів, можливість самостійно творити унеможливлено. Підтримував та схвалював систему комуністичних концентраційних таборів ГУЛАГ. Детальніше у статті на офіційній сторінці Інституту нацпам'яті <https://bit.ly/3xMAGEv> Назва рекомендована до перейменування Центром стратегічних комунікацій при Міністерстві культури та інформаційної політики України

Громової. Уляна Громова - діячка ВЛКСМ. Ніяк не пов'язана з історією громади. Належала до комсомольської організації "Молода гвардія", що існувала в місті Краснодон (нині Сорокине) Луганської області під час Другої світової війни. Входить до російського і радянського комуністичного пантеону так званої «Великої Вітчизняної війни». Топоніми на Громової були елементом комуністичної наочної агітації та пропаганди, яка втратила своє значення після здобуття Україною незалежності. Радянські міфи про «Молоду гвардію» і зокрема Громову активно використовувалися у інформаційній війні проти України проросійськими сепаратистами з терористичних угруповань «ДНР»/ «ЛНР».

Декабристи - російські дворяни-революціонери, які у грудні 1825 року за допомогою збройного виступу прагнули встановити в Російській імперії конституційний лад. Ідеологія декабристів не передбачала можливість незалежної України. Більшість декабристів прагнули перетворити Росію на централізовану республіку, меншість у федерацію республік слов'янських народів. Русифікаторська політика за режиму декабристів була би набагато інтенсивнішою, ніж за реакційної монархії. Бо абсолютна більшість заколотників національне розмаїття Російської імперії сприймали як серйозну проблему, котру будь-що треба вирішувати. Бачили росію виключно жорсткою централізованою державою. Будь-яка форма федералізму вважалась шкідливою для різномірної Росії. Бачили усіх громадян саме росіянами.

Достоевського. Федір Достоевський - письменник, російський шовініст, українофоб. Мав яскраво виражені шовіністичні та українофобські погляди. Вважав Російську імперію найвеличнішою державою, а російську літературу — провідною літературою світу та рушієм цивілізаційного прогресу. Достоевський відмовляв у праві на існування не лише українцям, а й іншим слов'янським народам, вважаючи існування їхніх національних культур перешкодою на шляху розвитку російської цивілізації. Відоме його висловлювання з цього приводу за 1876 рік: «Серб, малоросс и т. д., сочувствующий родному языку, родной литературе, положительно злобный член общества, он тормозит работу всеобщего просвещения, всеобщей великорусской литературы, в которых все спасение, вся надежда. Он тормозит ход цивилизации, созданной одним великорусским народом, сумевшим создать величайшее из государств. Один великоросс великодушно и честно смотрит на все национальности, без всякой злобы и преднамеренности, тогда как малоросс, например, вечно держит камень за пазухой и не может отнестись к великороссу иначе, как с враждой». У своїх вченнях Достоевський неодноразово описував російський народ як «спадкоємця цілого світу», прагнуч «всееднання слов'ян під крилом Росії» і вважав, що «треба, щоб політичне право і першість великоросійського племені над усім слов'янським світом відбулася остаточно і вже беззаперечно». Сучасна російська пропаганда використовує українофобські цитати Достоевського у інформаційній війні проти України. Назва рекомендована до перейменування Центром стратегічних комунікацій при Міністерстві культури та інформаційної політики України

Єсеніна. Сергій Єсенін - російський поет, уродженець Рязанської губернії російської імперії, ніяк не пов'язаний з історією Лубенського краю. У своїх поезіях зображував патріархальне минуле російського села. Підтримував ленінський більшовицький переворот 1917 року. У статті «Про себе» писав: «У рою революції був цілком на боці Жовтня, але приймав усе по-своєму, з селянським ухилом». Належав до лівих соціалістів-революціонерів

(інтернаціоналістів) — політичної партії в Росії у 1917–23 роках. Ніяк не пов'язаний з історією Полтавщини. Доречно увічнювати пам'ять про письменників, життя і діяльність яких пов'язане з Лубенською громадою.

Інтернаціональна. Назва пов'язана зі встановленням радянської влади в Україні (з діяльністю т. зв. більшовицьких «червоноармійських інтербригад», до особового складу яких входили китайці, угорці, чехи, німці, латиші та інші іноземці), діяльністю комуністичної партії та агресивною зовнішньою політикою СРСР (у складі т. зв. Інтернаціональних бригад у ході Громадянської війни в Іспанії 1936–1939 рр. на боці республіканського уряду з боку СРСР брали участь підрозділи Червоної армії та кадрові офіцери, які мали підроблені документи та офіційно називалися «добровольцями». Офіційним приводом для вторгнення радянських військ до Угорщини 1956 року, Чехословаччини 1968 року, до Афганістану 1979 р. було саме «надання інтернаціональної допомоги» та виконання «інтернаціонального обов'язку»). Назва підпадає під дію Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки».

Анни Керн. Анна Петрівна Керн (22 лютого 1800, Орел — 1879, Москва) народжена Полторацька, по другому чоловікові — Маркова-Виноградська) — російська дворянка, в історії передусім відома по ролі, яку вона грала в житті трубадура російської імперії Пушкіна.

Пушкіна. Пушкін Олександр (1799–1837) - російський письменник. Оспівував загарбницькі війни Російської імперії, заперечував право народів на державність, виправдовував воєнні злочини російської армії. Вірш «Клеветникам России» нині використовується ворожою пропагандою для виправдання агресії проти України. Один із ідейно-культурних маркерів російського імперіалізму, автор поетичних і прозових творів, придворний імператорський співець тої епохи. Брав участь у каральних акціях геноцидного характеру армії Російської імперії проти народів Кавказу, автор віршів циклу оповідань кавказького циклу, у яких возвеличив російські військові злочини; його перу належить поема «Кавказький бранець» і слова «Смирись, Кавказ, идыот Ермолов». Автор поеми «Полтава», де змальовує видатного українського гетьмана Івана Мазепу максимально негативним дідом, збоченцем і маразматиком. Назва рекомендована до перейменування Центром стратегічних комунікацій при Міністерстві культури та інформаційної політики України. Детальніше тут <https://bit.ly/3IMhi3V>, й на сторінці УІНП в інтернет-виданні «Полтавщина» <https://bit.ly/3r7Wrea>

Комарова. Володимир Комаров - російський радянський космонавт, уродженець Москви, льотчик-космонавт СРСР, загинув під час посадки космічного корабля «Союз-1». Член Комуністичної партії Радянського союзу з 1952 року. Почесний громадянин міста Калуга (Росія). Ніяк не пов'язаний з історією громади. Топоніми на честь Комарова були елементом комуністичної наочної агітації та пропаганди, яка втратила своє значення після здобуття Україною незалежності. Доречно увічнювати пам'ять українців, які зробили великий внесок у освоєння людством космосу.

Кошового. Олег Васильович Кошовий (08.06.1926–09.02.1943) – діяч ВЛКСМ, Ніяк не пов'язаний з історією громади. Один із членів комсомольської організації "Молода гвардія", що існувала в місті Красnodон (нині Сорокине) Луганської області під час Другої світової війни. Літературний герой, створений О.Фадєєвим у романі «Молода гвардія», написаного на особисте замовлення Сталіна (до 30-річчя більшовицького Жовтневого перевороту). Входить до російського і радянського комуністичного пантеону так званої «Великої Вітчизняної війни». Топоніми на честь Олега Кошового були елементом комуністичної наочної агітації та пропаганди, яка втратила своє значення після здобуття Україною незалежності. Радянські міфи про «Молоду гвардію» і зокрема Кошового активно використовувалися у інформаційній війні проти України проросійськими сепаратистами з терористичних угруповань «ДНР»/ «ЛНР».

Крилова. Іван Крилов - російський письменник, байкар-перекладач, уродженець Москви. Ніяк не пов'язаний з історією Полтавщини. Доречно увічнювати пам'ять про письменників, життя і діяльність яких пов'язане з Лубенською громадою.

Курчатова. Курчатov Ігор – російський радянський фізик, «батько» радянської атомної бомби, лауреат Ленінської і Сталінської премій, організатор і керівник робіт в галузі атомної науки і техніки в СРСР, академік АН СРСР, не мав стосунку до Полтавщини.

Лермонтова. Михайло Лермонтов —російський поет і прозаїк. У поетичній формі возвеличував російські загарбання, у яких він сам і брав участь. Наприклад, у вірші «Измаил-бей» возвеличує імперські загарбання Росії на Кавказі і пропонує черкесам, яких саме поневолювали росіяни, змиритися з цим і стати хоч рабом, але рабом царя Всесвіту:

«Какие степи, горы и моря
Оружью славян сопротивлялись?
И где веленью русского царя
Измена и вражда не покорялись?
Смирись, черкес!
и запад и восток,
Быть может, скоро твой разделят рок.
Настанет час— и скажешь сам надменно:
Пускай я раб, но раб царя вселенной!
Настанет час— и новый грозный Рим
Украсит Север Августом другим!»

Коли був юнкером, написав агресивну поему «Уланша» <https://bit.ly/3ffrTo6> , в якій описав групове зґвалтування дівчини своїми колегами по службі-солдатами і офіцерами російської імператорської армії. Детальніше тут <https://bit.ly/3SvTgZw>

Ломоносова. Михайло Ломоносов (8(19) листопада 1711 року, село Денисовка, Архангелогородська губернія, Московське царство - 4(15) квітня 1765 року) - російський учений-натураліст, геохімік, поет, художник. Автор мозаїчного портрета московського царя, ката України Петра I та картини для монумента Петрові - «Полтавська баталія» (про Полтавську битву, наслідком якої стали знищення Гетьманщини та поява Російської імперії), автор трактатів з російського віршування та од російській армії й царям; які були обов'язковою частиною всіх урочистостей при дворах російських імператорів.

Матросова. Олександр Матросов - рядовий-піхтинець Червоної армії періоду 2 світової війни, уродженець Башкорстану (Росія). Входить до російського і радянського комуністичного пантеону так званої «Великої Вітчизняної війни». Ніяк не пов'язаний з історією громади. Топоніми на честь Матросова були елементом комуністичної наочної агітації та пропаганди, яка втратила своє значення після здобуття Україною незалежності

Маяковського. Володимир Маяковський — російський радянський поет, публіцист, драматург та громадський діяч. З 1908 року член російської соціал-демократичної партії (РСДРП). Автор сценарію п'єси до десятиріччя Жовтневого більшовицького перевороту у Росії «Октябрюхов і Декабрюхов». Ніяк не пов'язаний з історією Полтавщини. Доречно увічнювати пам'ять про письменників, життя і діяльність яких пов'язане з Лубенською громадою.

Мічуріна. Іван Мічурін – звеличений Йосипом Сталіним російський біолог і селекціонер-помолог, уродженець Рязанської губернії Росії. Ніяк не пов'язаний з історією громади. Улюбленець Сталіна вивів сорт вишень «Надія Крупська» невеличкий розсадник якого в містечку Козлов у Тамбовській області набув статусу державного за часів Леніна. Завжди вітав усі кремлівські ініціативи і схвалював ідеологічні рішення партійних з'їздів. Коли наприкінці 1920 років Сталін висунув ідею глобального перетворення природи, Мічурін у зверненні до XVI з'їзду ВКП(б) у 1930 році запропонував свій «проект», який передбачав зменшення негативного впливу сибірського клімату на європейську територію Росії шляхом створення грандіозної лісосмуги між Уральськими горами і Каспійським морем, пустелі Середньої Азії він пропонував перетворити на оази, висадивши там посухостійкі рослини та їстівні кактуси. Ці «ідеї» були сприйняті серйозно і отримали гарячі оплески на партійному з'їзді. Докорінне перетворення природи збігалось з більшовицькими намірами докорінної зміни людського суспільства, шляхом «разрушения до основания» всього світу та творення нового «советского человека». У професійному середовищі більшість положень так званого мічурінського вчення сприймалися як окультистські дії. Кремлівській владі імпонувала авантюрна можливість успадкування біологічних ознак рослинами (насамперед гібридними) під впливом дії природних чинників або у процесі цілеспрямованого їхнього «виховання». У 1931 році Івана Мічуріна нагородили орденом Леніна. З нагоди ювілею радянська влада перейменувала містечко Козлов на Мічурінськ, а самого Івана Мічуріна призначила академіком союзної академії наук. Сам ювіляр у той час не втомлювався прославляти Сталіна. У період сталінських репресій за критику «мічурінської науки» постраждало багато відомих вчених-біологів і генетиків. Серед них одним із перших був український професор Володимир Симиренко.

Некрасова. Микола Некрасов – російський поет, письменник і публіцист, соратник Віссаріона Белінського-українофоба і автора псевдопубліцистичних пасквілів на Тараса Шевченка. Редагував «Русскую газету» і вів у ній рубрики «Хроніка Петербурзького життя», «Петербургські дачі та околиці». У своїй поетичній творчості зазвичай відображав життя робітничого класу. Його творчість відіграла велику роль у розвитку російської літератури. Ніяк не пов'язаний з історією Полтавщини. Доречно увічнювати пам'ять про українських письменників, життя і діяльність яких пов'язане з Лубенською громадою.

Островського. Островський Микола Олексійович - комуністичний військовий діяч, учасник встановлення радянської влади в Україні та боротьби з повстанським рухом та УНР, служив у бригаді Котовського, 1-й кінній армії та частинах особливого призначення Червоної армії (ЧОН), співробітник Ізяславської ЧК (1919-1921), секретар райкому комсомолу в Берездові та Ізяславі, секретар окружному комсомолу в Шепетівці(1924), бригадний комісар Політуправління Червоної армії (1936)». Письменник, автор комуністично-пропагандистського роману «Як гартувалася сталь». Причетний до каральних експедицій проти населення. Народився в сім'ї робітника гуральні. У 1918 р. брав участь у підпільній діяльності більшовиків Шепетівки. 20 липня 1919 р. вступив до комсомолу. Воював проти УНР у складі кавалерійської бригади Г. Котовського і в 1-ї Кінній армії РСЧА. У серпні 1920 р. під Львовом був поранений у спину і демобілізований. Повернувшись у Шепетівку, став працювати в місцевому ревкомі. Брав участь у нічних обшуках і прямому пограбуванні, організованому комуністичною владою – ходив по квартирах і відбирав продовольство, книги та інше майно у людей, оголошених буржуями. У 1924 р. значився комунаром Окремого Шепетівського батальйону Особливого призначення, котрий проводив зачистки місцевості – каральні експедиції проти населення, запідозреного в опорі більшовикам. Назва підпадає під дію Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки».

Осипенко. Поліна Осипенко - радянська льотчиця, возвеличена у СРСР, у часи сталінщини. Ніяк не пов'язана з історією громади. Встановила жіночий рекорд польоту по прямій (Севастополь-Київ-Новгород-Архангельськ). За це від Йосипа Сталіна удостоїлася нагороди орденом Леніна, а російський поет Твардовський написав вірш: «Над великой русской равниной, над простором нив, лесов и вод Лётчица по имени Полина Совершила славный перелёт». Делегатка 28 з'їзду Всеросійської комуністичної партії (більшовиків) Загинула у авіаційній катастрофі. Прах Осипенко поміщений в урнах Кремлівської стіни на Красній площі в Москві.

Суворова. Топоніми на честь Суворова були елементом комуністичної наочної агітації та пропаганди, яка втратила своє значення після здобуття Україною незалежності. Суворов має явну негативну репутацію в історії України, Польщі та національних меншин півдня нашої держави. Як зазначається на офіційному сайті Українського інституту національної пам'яті, у 1768–1769 роках російський полководець Суворов був безпосереднім учасником жорстокого придушення Коліївщини – козацько-селянського повстання в Правобережній Україні. Під керівництвом Суворова 1778 року відбулася насильницька депортація з Криму до тодішньої Азовської губернії Російської імперії понад 30 тис. кримських християн (греків і вірмен), внаслідок якої загинуло близько половини переселенців. Суворов причетний до винищення частини ногайців – народу, який у XVIII ст. населяв землі Північного Причорномор'я – території південних областей сучасної України. У 1794 р., очолюваний Суворовим російський каральний корпус, жорстоко придушив польське визвольне повстання на чолі з Тадеушем Костюшком. Російською православною церквою порушено питання про канонізацію цього полководця. Ініціатива у зарахуванні Олександра Суворова до лику святих РПЦ належить російському бізнесмену Костянтину Малафєєву та його оточенню – громадським рухам «Царьград» та «Двуглавий Орел». Цей російський бізнесмен є одним із фінансистів збройної агресії Російської Федерації проти України. Його начальником охорони був російський терорист І.Стрелков-Гіркін. Телеканал, який належить

К. Малафєєву, «Царьград.TB», не лише просуває О. Суворова у російські свята, а ще й є одним з головних російських рупорів антиукраїнської пропаганди. У сучасній російській ідеології постаті О.Суворова відведено одне з ключових місць, зокрема – у військово-історичному аспекті. У 2014 році цей воєначальник був визнаний найбільш видатним полководцем Росії. Його ім'я на території Російської Федерації та Республіки Білорусь носять: десятки військових училищ та спеціальних шкіл з посиленою військовою підготовкою; сотні площ та вулиць у різних населених пунктах; низка військових об'єктів, військових частин Російської Федерації. Поза цим, чимало військових частин збройних сил Російської Федерації

нагороджені орденами Суворова, і зберегли їх у своїх назвах. 23 травня 2022 року Міністр оборони (війни) Росії Шойгу запропонував визнати Суворова святом.

Толстого. Лев Толстой (с. Ясна Поляна, Тульська губернія, Російська імперія — 1910, станція Астапово, Рязанська губернія) — російський письменник і мислитель, член - кореспондент Російської Імператорської академії наук (1873). У квітні у 1851 році вирушив на Кавказ, де російські війська вели загарбницьку війну з упокорення місцевих народів і жорстокого придушення їх визвольних незалежницьких устремлінь. У січні 1852 року брав участь у війні російської імперії проти народів Кавказу, вступивши на службу в артилерію. Доречно увічнювати пам'ять про видатних українських письменників. На Росії Толстой вважається письменником-гуманістом; під впливом його ідей і творчості там виник релігійно-етичний суспільний рух толстовства, головними принципами якого були заповіді Толстого: не гнівайся, не протився злу насиллям, возлюби ворога свого, як себе самого. У інформаційних війнах проти України мусується думка, що мовляв, російська література і зокрема творчість Толстого наскільки гуманістичні, що не можуть виховувати вбивць, мародерів і ґвалтівників. Однак страхітливі злочини московитів на Кавказі (як у часи Толстого, так і при Єльцині-Путіні), у Бучі, Ізюмі та інших містах на окупованих росіянами територіях переконливо спростовують такі тези. Подібні російські наративи про «гуманізм і толстовство росіян» вприскуються російськими пропагандистами у інформпростір України, щоб ширити ворожий мислевірус: мовляв, агресивна війна Росії проти України є насправді звичайною спецоперацією.

Ушакова.

Федір Ушаков російський флотоводець, адмірал, святий Російської Православної Церкви. Народився в селі Бурнаково (тепер Ярославська область, Росія). став символом слави і переможних традицій російського флоту.

Наглядав за побудовою кораблів в Херсоні, Вигравав битви, при цьому він був кріпосником. Фактично став символом «руського мира». Моці Ушакова «приймають» паради. Його палець навіть якимось привозили до Херсона. Це зброя пропаганди. Ніяк не пов'язаний з історією Лубенської громади.

Ціолковського. Костянтин Ціолковський (1857—1935) — російський радянський вчений-теоретик, є одним із засновників ракетобудування та сучасної космонавтики, педагог, письменник. Доречно увічнювати пам'ять українських вчених у цій сфері.

Шишкіна. Іван Шишкін (1832, Єлабуга, Вятська губернія, Російська імперія — 1898, Санкт-Петербург, Російська імперія) — російський художник-пейзажист, живописець, рисувальник і гравер-аквафортист. Академік (1865), професор (1873), керівник пейзажної майстерні (1894–1895) Імператорської Академії мистецтв. Ніяк не пов'язаний з історією Лубенської громади. Доречно увічнювати пам'ять українських художників.